

буквитѣ една съ друга, преливане става между тѣхъ, но въпрѣки това пакъ има по единъ малъкъ отворъ. Този законъ има отношение и къмъ мислитѣ. Когато мислитѣ се свързватъ една съ друга така, че енергиитѣ имъ се преливатъ, казваме, че човѣкъ мисли право. Който мисли право, продължава живота си.

Мнозина казватъ, че животътъ е кратко-времененъ, и като умре човѣкъ, всичко се свършва. Така не се говори. Работитѣ никога не се свършватъ, а още по-малко животътъ, за който казваме, че е безъ начало и безъ край. Обаче, колкото и да живѣе, човѣкъ не може да бжде свършенъ. Ако за единъ свѣтъ е свършенъ, за другъ нѣма да бжде свършенъ. Предъ Бога и най-възвишенитѣ и напреднали същества сж като деца. Въ този смисълъ, човѣкъ никога не може да стигне върха. Въ това се крие величието и красотата на живота.

И тѣй, помнете изреченията, съ които преведохме ватанскитѣ думи: „ханизе, беримезаи, земеразахеси“. Преводътъ е свободенъ и означава: „Слънцето ни огрѣ, и тайната си предъ насъ разкри“.

— Само свѣтлиятъ пътъ на мъдростта води къмъ истината.

— Въ истината е скритъ животътъ.

*

26. Лекция отъ Учителя, държана на 6. мартъ, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.